

20 Οκτωβρίου 2013

Αγαπημένο Μερσινίκι (πάνω από το Λευκόνοικο)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Ο χωματόδρομος προς το Μερσινίκι

Το Μερσινίκι είναι ένα όνομα γλυκό για μένα.

Η γενέθλια γη μου, το Λευκόνοικο, βρίσκεται καταμεσής του κάμπου της Μεσαορίας, αλλά λίγα λεπτά έξω από την κωμόπολή μας αρχίζουν οι πρόποδες του Πενταδάκτυλού μας.

Εκεί βρίσκεται το Μερσινίκι.

Στα μισά του δρόμου περίπου για το μπογάζι της Ακανθούς.

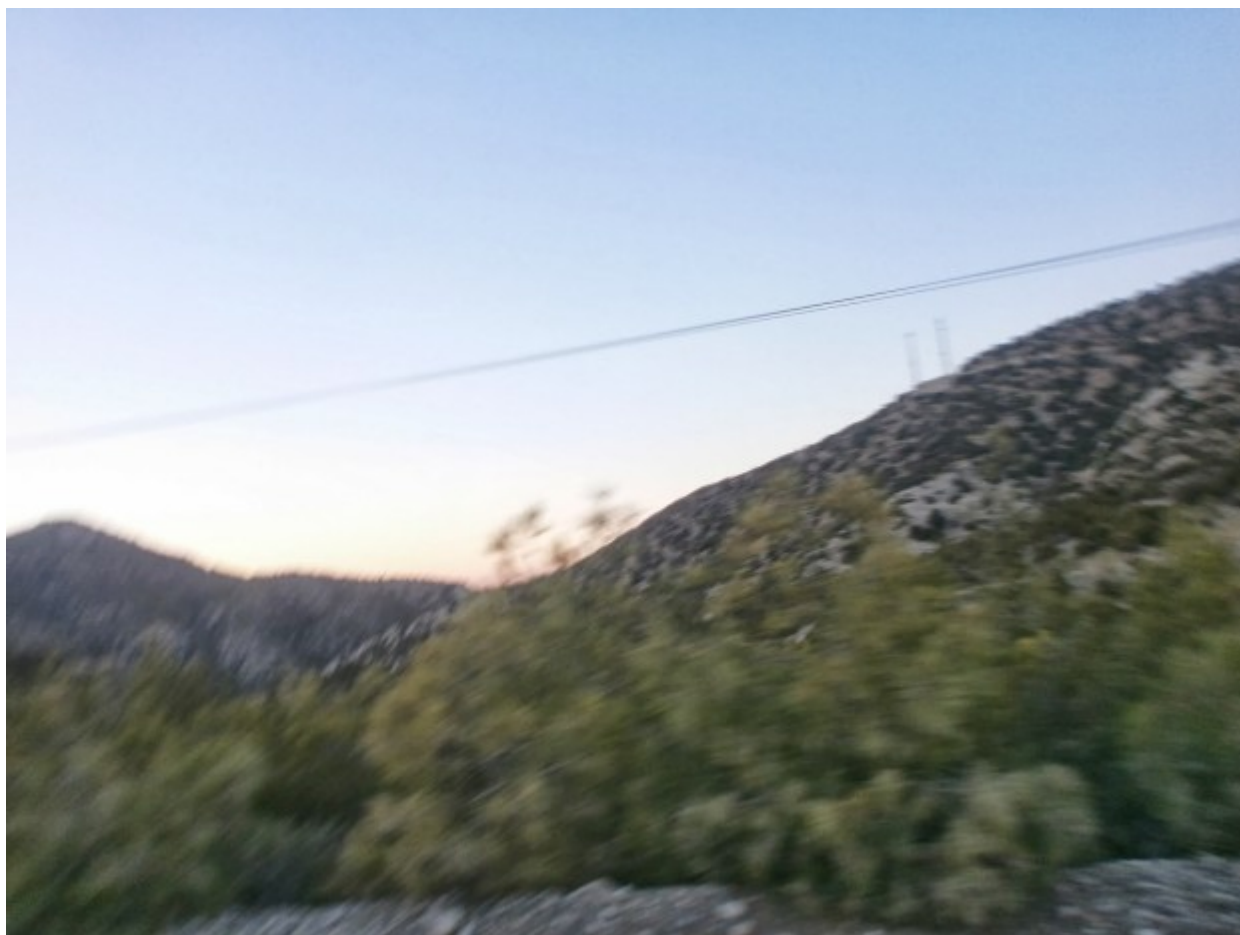
Το κτίσμα, όπως ήταν παλιά

Από δω πάνω ερχόταν το αεράκι και μας δρόσιζε στο Λευκόνοικο

*“Απορώ πώς συνεννοούνται μαζί του!
Απορώ τι γλώσσα του μιλούν!” Κ. Μόντη*

Αγαπημένα κυπαρίσσια, πεύκα, θάμνοι...

Από την Ακανθού και την Αγία Μαρίνα, κατηφορίζουμε τον Πενταδάκτυλο προς την κωμόπολη του Λευκονοίκου, και στο μέσο της διαδρομής, σήμερα τέσσερα με πέντε λεπτά, φτάνουμε στο σημείο που φαίνεται η θάλασσα, το μπογάζι της Ακανθούς, εκεί που χαμηλώνει το βουνό μας και κάνει ένα μικρό κοίλωμα. Εκεί ακριβώς, υπάρχει ένα πλάτωμα, και στα αριστερά ένας χωματόδρομος μάς φέρνει στο αγαπημένο μας Μερσινίκι!

Πνεύμονας πρασίνου

Σήμερα χώρος για πικ-νικ

Αυτή την Κυριακή δεν υπήρχε κανείς

Ο τετράποδος φίλος μας, μάς κοιτά με απορία

Ριγά η ψυχή μας στη θύμηση του ήρωα Μιχαλάκη Μακρίδη, γιου του μ.βουλευτή Νίκου Μακρίδη, που χάθηκε εδώ άδικα κατά τη διάρκεια της τουρκανταρσίας του 1963-64. Ήταν μαθητής της Ε' τάξης του Γυμνασίου Λευκονοίκου. Εδώ πάνω ήταν φυλάκιο της κυπριακής εθνοφρουράς, και οι μαθητές μας ήταν εθελοντές για να μας προστατεύουν από οποιανδήποτε απειλή.

Ήρεμο και γλυκό το βουνό μας πίσω από τα δέντρα

Βουνοκορφή του Πενταδάκτυλου

Δεν μπορώ να το πιστέψω πως χάσαμε αυτόν τον επίγειο παράδεισο

Καθώς πέφτουν οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου...

*Πόσο δίκαιο είχε ο μεγάλος μας ποιητής Κώστας Μόντης!
“Μούντζωσέ μας, Πενταδάκτυλε ακριβέ, έτσι π’ αφήσαμε τόσο άφρονα να τουρκοπατηθείς!”*

“Ελάτε τώρα! Έχω δει σαν εσάς, έχουν δει τα μάτια μου σαν εσάς!” Κ. Μόντη

Αυτό το δάσος είναι πέντε λεπτά από το Λευκόνεικό μας!

Ανάσα δροσιάς στην κάψα του καλοκαιριού

*Από το 1964-1967 εδώ πάνω ήταν στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ.
Η μανία των κατακτητών τα χάλασε όλα.*

*Οι θύμησες για τις ωραίες εποχές που είχαμε τους αδελφούς μας Έλληνες να φυλάνε τις Θερμοπύλες
του Ελληνισμού και νιώθαμε ασφαλείς, μάς πνίγουν.*

Ξαναζωντάνεψαν οι μνήμες

Στα χρόνια του Γυμνασίου, στην επέτειο του θανάτου του Μιχαλάκη, πηγαίναμε στο κενοτάφιο του στο Μερσινίκι και καταθέταμε στεφάνι, όπως και σε έναν άλλο μαθητή του Γυμνασίου μας, τον Νίκο Σχοινιού από την Ακανθού, τον αδελφό του αγαπημένου ηθοποιού, που κι αυτός έπεσε στο Μερσινίκι από σφαίρα άλλου στρατιώτη.

Οαση δροσιάς για μας στα χρόνια τα γελαστά του Λευκονοίκου μας

Το μένος των βανδάλων δεν ήταν δυνατόν να αφήσει το μικρό εκκλησάκι του στρατοπέδου

Τα γέρικα πεύκα λύγισαν. Δεν αντέχουν ούτε αυτά το βάρος της κατοχής. Και πάλι ερείπια...

Φεύγοντας από το Μερσινίκι

Γλυκόπικρες θύμισες των παιδικών μου χρόνων

Ο ήλιος βασίλεψε πίσω από το βουνό. Κι εμείς με βαριά καρδιά αφήσαμε την εξαίσια σκηνογραφία του Μερσινικιού.

Οι δυο αγαπημένοι μου λόφοι έξω από το Λευκονοικό μου

Άγιοι του Λευκονοίκου μου, κάντε το θαύμα σας! Είμαστε σίγουροι ότι θα γυρίσουμε ξανά στη γη που μας γέννησε και μας ανάστησε. Στη γη που μας ανήκει. Μόνο εκεί αναπαύεται η ψυχή μας. Γιατί εκεί ποθεί να φτάσει. Αυτή είναι η δική μας Ιθάκη!

“Ανασήκωσε την πλάτη
κι απόσεισέ τους, Πενταδάχτυλέ μου,
ανασήκωσε την πλάτη
κι απόσχισέ τους”

Πηγή: lysandrou.blogspot.gr